

La llegenda,
diferent

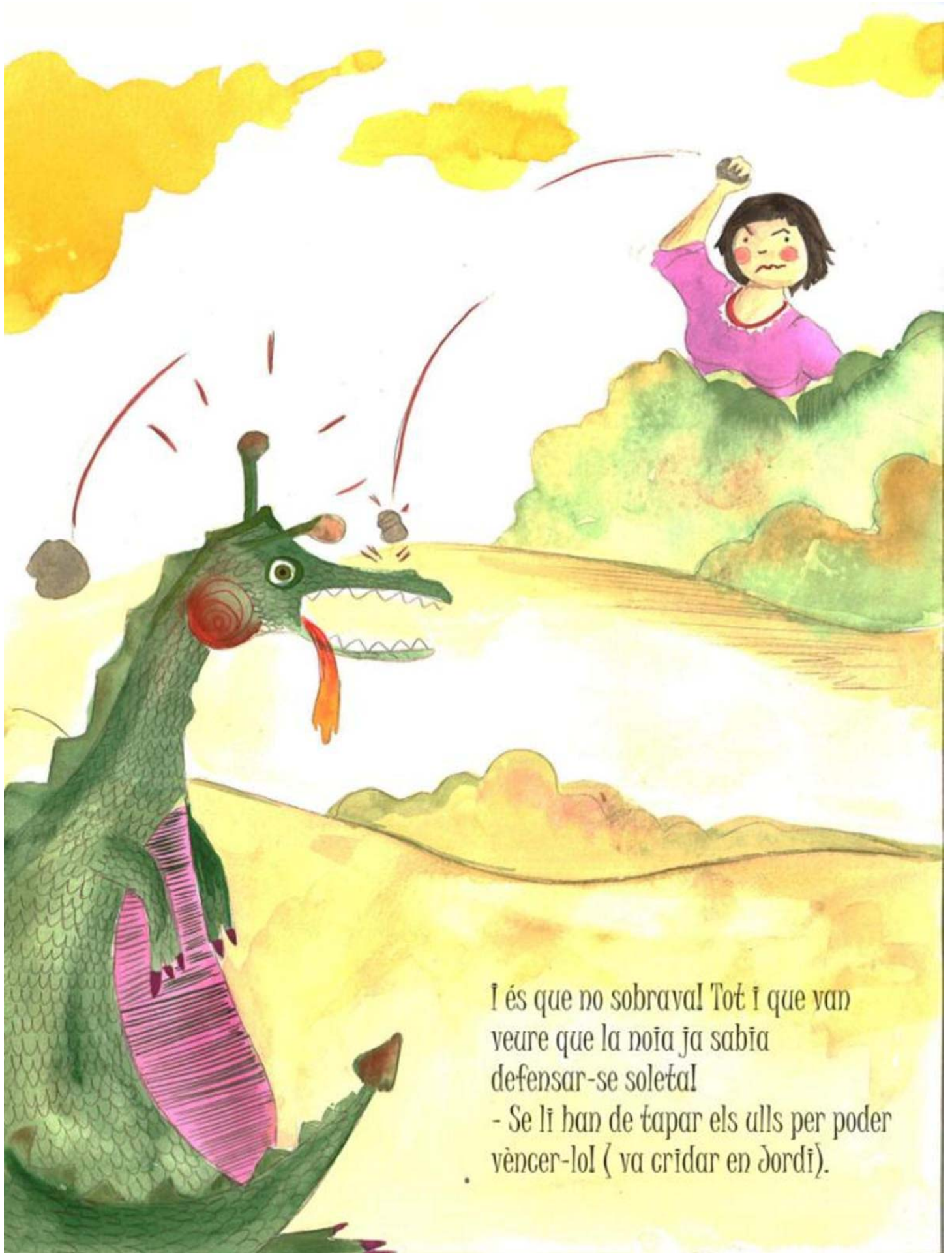

El fabulós equip d'en Jordi, conegut en molts indrets per les seves proeses, com a Anglaterra, Palestina o Etiòpia, feia camí per les nostres contrades un joïós 23 d'abril.

Va ser tot passant per no sabem quin bosc
que es van trobar amb una noia que corria
desesperada perseguida per un drag.
- Hem d'ajudar aquesta noia! Està en perill!

I és que no sobrava Tot i que van
veure que la noia ja sabia
defensar-se soleta!
- Se li han de tapar els ulls per poder
vèncer-lo! (va cridar en Jordi).

Fent un pilar de tres van aconseguir arribar a l'alçada del drac.
Un cop a dalt, en Jordi com a enxaneta, es va trobar amb la noieteta que feia
força estona que s'esperava.

- Grec que tanta ferralla us resta agilitat... No us ho ha dit mai ningú?

Entre tots van tapar tragudament els ulls
del drac, que tot d'una, com un plom, va caure
estès a terra.

- Bona feina! Som un gran equip! (Van cridar tots ben contents).

Després d'atipar el drac, en Jordi va llençar una fletxa en direcció al seu lloc. L'animal, en un no res, va quedar com mort.

- Però què fas ara? Això no calia! -Va cridar la noieteta mentre li queia una llàgrima veient com un rajolí de sang regalimava fins al matoll que l'havia resguardada.

- No t'espantis, era una fletxa untada amb valeriana! Així, tranquil, serà més fàcil de portar-lo.

-Ostres, però... perdona'm! No ens hem presentat: som defensors de dracs perduts. Aquests animals tenen facilitat per desorientar-se en l'espai i el temps. Per això, en tapar-los els ulls, s'adormen.

Es pensen que s'ha fet de nit

El foc que treuen pels queixals és més que res per quan es perden. Amb senyals de fum, poden comunicar-se entre ells a grans distàncies. I és que normalment no són gens agressius, però aquest devia fer dies que no menjava! Per això et perseguia!

- Ah, d'acord! Al menys sé que no era res personal! Ara bé... D'on ho has tret tot això dels dracs?

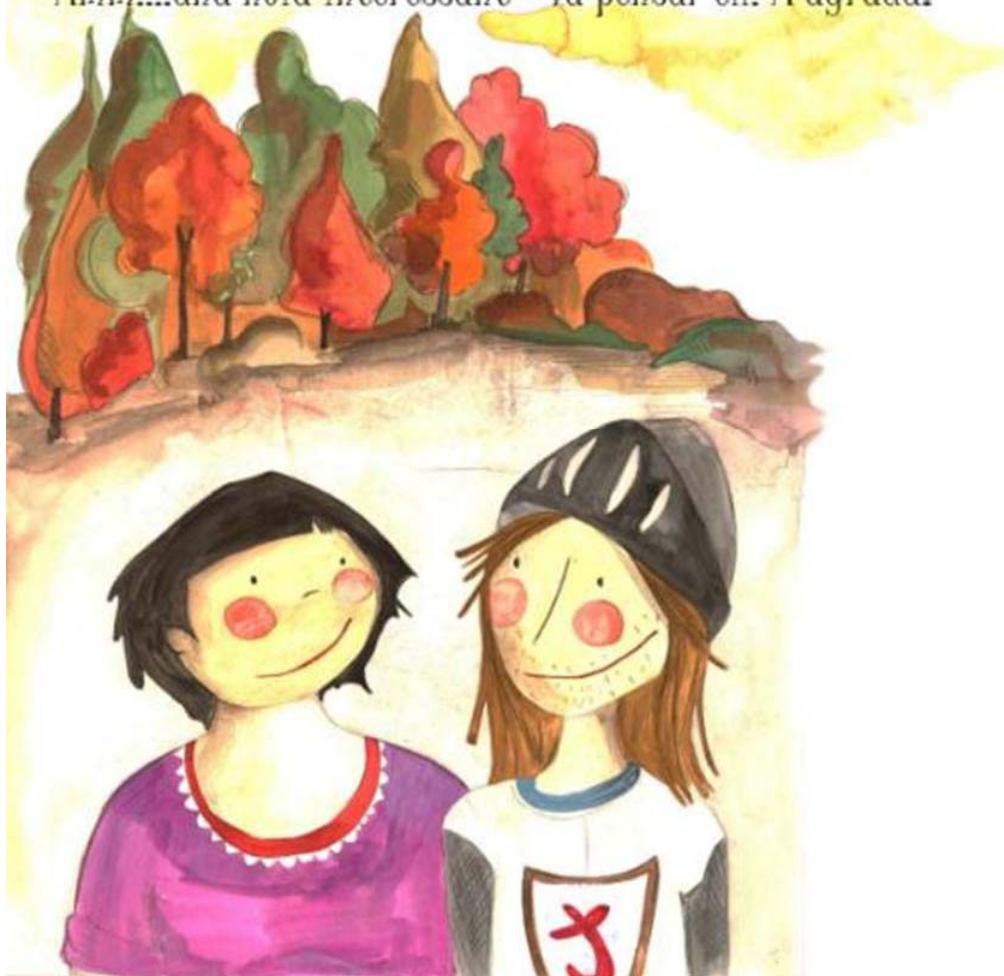
- M'agrada llegir una mica de tot! És bo estar documentat!

Mmm...un noi interessant -va pensar ella. M'agrada.

- I tu, què faràs ara?

- Acompanyar-vos! M'agraden les experiències noves, estar-me a casa se'm fa molt avorrit.

Mmm....una noia interessant - va pensar ell. M'agrada!

Van caminar per mil boscos, prats i muntanyes fins a arribar al fabulós país dels dracs on van deixar finalment i amb molta pena el seu nou amic.

-Ara tornem cap a casal

De tornada pel mateix camí van veure sorpresos
com el matoll mig mort que va ser tacat amb sang
de drac s'havia transformat en un bonic roser!
-És prodigiós! (Es van emocionar tots!)
-Doncs sí, resulta que la sang de drac és molt
vigoritzant- va exclamar en Jordi.

-Quines roses més maques! -Va cridar en Martí. I va tallar-ne una per a l'Otger.

En Jordi va imitar-lo i tímidament en va entregar una a la noia. - M'agrades molt, li va dir.

Ella va oferir-li el mateix gest com a resposta. -Tú a mi també.

Dit això van córrer tots comes ajudeu-me cap a casa la noieta perquè tenia moltes ganes de presentar-los als seus pares! Bé...per això i perquè sabia que a taula els esperava aquell estofat de verdures deliciós fet pel seu pare que els ajudaria a recuperar les forces.

- Però on coi t'havies ficat? - Es va sentir el seu pare des de la finestra

- Mira, pare: em perseguia un drac i aquests noiets m'han ajudat a capturar-lo per tornar-lo a casa seva. Aquest és en Jordí. Durant l'excursió ens hem conegut i ens hem enamorat!
- Però això no pot ser! Tú t'has de casar amb el noble Heribert de les contrades veïnes!
- Si home, pare! Oi que m'estimes? Doncs entén que he de ser jo qui triï què i qui em pot fer feliç!
- Mmmm...doncs ara que ho dius, t'ens tota la raó...! I així doncs què, em fareu aví aviat?

- Aï, las! Ara tenim molta feina! I és que hem d'empaïtar els tractants de sang de drac! Cada cop hi ha més males persones que la volen per fer-se més rics i forts, i jo afegiria que més beneïts! Si no els parem els peus acabaran amb els dracs al món! Au doncs, anem nois!

- Sí, princesa! -Va respondre en Jordi.

- Aï, no sisplau! Princesa no! Que tinc un nom! Però com sempre, injustament la història va oblidar el nom de la noia, i sinó fixe-u-vos-hi!

Per sort, el que sí que va quedar documentat, és que van ser molt feliços i van menjar molts anissos. I que tot això va passar sorprenentment en un sol dia, per això cada 23 d'abril recordem la proesa de l'equip d'en Jordi i regalem roses a qui més ens estimem.

I fins aquí: conte explicat, conte acabat! I esperem que us hagi agradat!

Us hem de dir, però, que malauradament, tot i els esforços de l'equip d'en Jordi, els dracs es van extingir i per això ara ja no h'hi ha. Però volem animar-vos per a que ara més que mai seguïu l'exemple dels nostres amics per intentar evitar que això passi amb cap animal més! I recordeu que... els petits canvis són poderosos!

Text: Montserrat Puig Cotado
Il·lustracions: Montse Fletas Torrent
Abril 2014

Amb la col.laboració de:

